

Της άφανους σαβούρας ό κόντες Φασουλής
ραβδίζει τό καπέλο του Κόντε της Αύλης.

χairs, κάτασπρο κεφάλι,
χairs, κάτασπρο μαλλί.

«Έστου Καλλιφρονά τό σπήτι
μετά κρότων και κραυγών
σί τό κόμμα προκηρύττει
ώς τόν μέλλοντ' άρχηγόν.

«Κάθ' ήλις τών άλλων φρουδή
και τό νέο σου στεφάνι
του Στεφάνου του Σκουλούδη
μαύρο τό σηκότι κάνει.

«Κι' ό Σιμόπουλος ό τλήμων
κι' άρχηγός ήκ τών δοκιμών,
'στό καινούργιο τό μακνάτο
δίνει μιά και πέφτει κάτω.

«Άμμ' ό Κόντες τί να γίνη,
της Αύλης τό φιγουρίνι;
για την Κίρκυρα πηγάινει
μέ σκοπόν εκεί να μείνη.

«Άς θρηνήση δυνατά
ό καθίνας Σγαναρίλος,
'σώθηκαν τά χωρατά
κι' άρχηγός ευρήθη τέλος.

«Άρχηγού μυρίζει κνίσσα
κι' άς βαρίσου τά βρολιά...
άγραχι φύσα φύσα
'στου Δραγούμη τά μαλλιά.»

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Κι' άν μ' έρωτας τί γίνεται 'στό κράτος τό σργιγών
μέ 'λίγα λόγια στρογγυλά σου λiew, βρή ψωρίτη,
πώς ψάχνουν οι Τρικουπικοί τόν νέον άρχηγόν,
γυρεύουν κι' οι Συνοδικοί να 'βρουν Μητροπολίτη.
Κι' άπότου τό Ρωμαϊκό με δάφνισα κλωνάρια
έκρίμασα τό μέλλον του 'στου Λούη τά ποδάρια,
κι' άπότου κλείς καλαϊόν 'στό Σταδίων έμύριας
κι' διοι μας άπικήτασμεν κοτίνας καλλιχρώμους,
νομίζω πως ελόκληρον τό κράτος έπλημύρησε
άπό κομμάτων Άρχηγούς και Μαραθνοδρόμους.

Διατί μουχαρίζ' ή γή;
νία πάλιν έκλογή,
Περικλέτο, Ξημαρόνι,
πάλιν Άγκυρα, Κορόνι.

Του Ναυάρχου 'δεις τό χέρι,
πού καθός μας λίν πολλοί,
σωτηρίαν θα μας φέρη
και 'στην κάληνη μας καλεί.

Νά ! βασιτζ βαρύ νεμπούτι
 και γιγάντειον προβάλλει...
 "Αγκυρα φωναζούν τουτοι,
 "Απατα φωναζούν ἄλλοι.

Θρόνος και Βουλῆ κι' ἀκίρι,
 "Αγκυρα, Ναυάρχου χίρι,
 και Κορόνι και Χαϊτάνι
 και περριπίτα Δεληγιάννη,
 όλα πῆν ἀπάνω κάτω
 κι' ἄλ' δὲν εὐρίσκουν πάτο.

Μὲ τοὺς νέους λαοσώστας
 φθάνει κι' ἡ Πρωτομαγιέ,
 κι' ὁ Σταυροπούλος ὁ Κώστας
 ὑποψήριος σιμόνει,
 ποὺ τὸν λὲν στραβοσογιῶ
 δίχως ἐξόλου νὰ θυμόνη.

Μὰ τῆ, νίαν ἐκλογὴν
 μὲ λαμπρὰν μαρμαρυγὴν
 κι' ὁ Φραγκογιὸς θὰ λαμπρύνει,
 νίαν κοίματος πιλότης,
 ποὺ τοιοῦτος θ' ἀπομείνη
 κι' ἀπ' τὰ μαῦρ' ἂν ἔβγη πρώτος.

Πλὴν τοὺς πάντας θὰ σκιάση
 παρὰ πάντας φωτεινός
 ὁ πολὺς Μιχαηρινός,
 ποὺ γιανκαδέθ θὰ χορτάση.

II. — "Ἄλλ' ὅμως μὲς 'στὰς ἐκλογὰς και τὰς διακεκοσάσεις
 δὲν εἶδες τί κομωδιῶν ποικιλίαν παραστάσεις
 εἰς τοὺ Παππούδωφ γίνονται και 'στου Μαυρομυγᾶλη,
 ποὺ πῆγανε κι' οἱ Βασιλαῖς κι' ἡ τᾶξὶς ἡ μεγάλῃ ;
 Φ. — Κι' ἔμεινα μ' ἐπροσκάλεσαν μὲθ' ὄλων τῶν ἑγκριτῶν,
 ἐνθ' εἰ χάσκων ἔβλεπα μὲ τᾶλλο τὸ μπουκεῖτο,
 ὁ Δεληγιάννης ραβίνος σὰν μὲς τῶν Χαριτῶν
 ἱμπρός εἰς ὄλους προχωρεῖ και κἀνε τὸν "Αἰλιότο.

Τοὺ μὲν λοιπὸν ὄρ νό τοὺ μὲν,
 τᾶχ τὶ σκίψις θὰ τοὺ μῆν;
 Τᾶχ θὰ μὲν σεβάρως ὁ Θρόνος ἀμριβάλλων;
 τᾶχ θὰ βέλ' ὑπογραφήν 'στὸν νόμον τὸν μεγάλον,
 τὸν κωνοῖζοντα σεφῶς τῆς "Αστυνομίας,
 ἡ μετὰ ψυχραιμίας
 'στὸ τέλος ἀνυπογράφον θὰ μεθ' τὸν ἑπιστρίψῃ
 κι' ἀδικως θὰ μὲ ρίψῃ;

Μήπως δὲν εἶναι προσοικίαι σὰν πρώτα 'στὸ Παλάτι
 τοῦ Κορόνιδ' ἡ ἄρτας,
 ἡ μήπως ἄλλον ἔδωκε νεώτερον 'στὸ μάτι
 κι' ἀρχισε τρίτα κᾶστα;

"Αν ὅμως δὲν ὑπογραφεῖ, "Αιλιέτις, τί θὰ κἀνη;
 βεβίαιως θὰ περριτιθῆ; χωρὶς κειρὸ νὰ γᾶνη;
 Κι' ἂν ὁ Κορόναρουμπκρος σκληρῶς περριτιθῆ
 'στὸ χάος τὸ πρωτογενὲς τὸ κρᾶτος θὰ βρεθῆ,
 και μὲ τοὺς νέους ἀρχηγούς; ὁ Θρόνος θὰ κρεπάρη
 κι' οὔτε καὶ φύγη 'στὰ λουτρά τὸ φρίσκο του νὰ κᾶρη.

Κερῶνα περριτέρα μου, γιανκαῖ μου,
 Περτρούδη μου, μητέρα μου,
 κύντη 'στὰ μᾶτις μὲς στήχητὸν πόν νόβ' σου τὸν φουριζό,
 ὑπόγραψε τὸν νόμον μου και δὲν τὸν ἀρραμῶζω.

Φίλει καθὼς μ' ἔριλει,
 ὡ πάπια τοῦ γιολοῦ,
 μὴν ἀγάπηξ ἄλλου,
 και μὴ μὲ ξαναστειλῆς
 νὰ δῶ τὴν Καρκαλοῦ.
 Εἶπε και στρίψας ἱκαρῶς 'στὴν κῆρῃ "Ορηλιαν,
 ἦγων 'στὴν Βασιλείαν,
 τὸν νέον νόμον ἑστρωσας ἔμπροστὰ 'στὸν Βασιλεῖα
 κι' ἐκείνος τὸν ὑπὶγραψε μὲ κἀλαμον χρυσόν,
 ἀμίσως εἰ κατέκισεν ἡ τῆς σκηπτις αὐλαία.
 χειροκροτοῦντων μετ' ἑμοῦ και πάντων και πασῶν.
 Π. — "Ορει λοιπὸν μπαλαρώμα κι' αὐταῖς τῆς ἀνδίας
 και σῦρε γρήγορα νὰ 'ὄξῃ καινούριαις κομωδιαις.

**"Εν δάκμον μας ἀληθινὸν
 'στὸν δὺσμοῖρον Βιζυνηνόν.**

"Εσχέρισαν 'στὸν τάφο του μουσικῆς και ρὸδ' "Απριλη,
 ψυχῆς νεκρῶν τραγουδιῶν, ἐπερούγιαν σιμά του,
 και γύρω του μωρμιούρισαν πολλὰ θλιμμένα χεῖρη :
 «εὐλογημέν' ἡ μνήμη του, μεγάλο τῶνομα του.»

Κι' ἕνα πουλὶ περιλυτο κ'αἰθῆσε μὲ πόνου :
 «Σὺ ποὺ τῆς κίτριαις ἑθαλας τοῦ ξένου κι' ἔβρανοῦ,
 γιὰ συντροφιὰ 'στὸν τάφο σου βιβλία ἔθλεις μόνο,
 βιβλία ποῦ σοῦ 'φώτιαν και σούδωσαν τὸν νοῦ.

"Ἐλάτε τοῦ τραγουδιῆτὴ νὰ κἀνωμε τῆ χᾶρι
 κι' ἄς βάλωμε 'στὸν τάφο του χαρτί και καλαμάρι,
 γιὰ τῆς Μαρῶς και Μαργαρώς νὰ γράψῃ τὰ γεννάτια,
 γιὰ τῆς λαχτᾶραις τῆς σκληθῆς, γιὰ τᾶστρα τούρανοῦ,
 και γιὰ τὴν μαυρὴ μάνα του, ποὺ μὲ σβουρῖνα μᾶτις
 κλαῖει τὸ δέλλο τῆς παιδι μὲ τὸν σβουρμένο νοῦ.

"Τραγουδῆσε μὲς τὸ χωριό, ποῦ τὸ κατεῖ σατράπης,
 τραγουδῆσεν τὴν "Αγιά Σοφιὰ και τᾶστρο τῆς "Αγάπης.
 Ποῖς εἶρει καμμιὰν ἀνοιξί, καμμιὰν "Απριλ' ἡμέρα,
 ὅταν Θεὸς χρυσόταξος κατέβη κι' ἔδωκ πέρι;
 ὅταν τῆς ἀναστάσεως τὸ σῆμαντρα βροντήσουν
 και σᾶσθρ σκληθῶν σίτερα βροῦ κοσμογᾶστρα,
 ποῖς εἶρει και τὸ μνήμ' αὐτὸ μὲρ ἂν δὲν φωτίσουν
 τῆς δόξας τῆς ἀληθινης και τῆς ἀγάπης τᾶστρα.

**Και καμποδαῖς ποικιλιαῖς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.**

"Αναγνωστάξ ὁ γιστρός, χαριτωμένος νοῦς,
 κι' ἀπὸ τοὺς ἐπιστημονας τοῖς πρώτους και κλεινοῦς,
 ὁ θεραπεύων ἑναυτοῦ τὰ μάτια και τὰ Μούσας,
 πρὸς τὸν Θεὸν "Ασκληπιὸν σπανίως συμπάσουςας,
 μετῆρας περιπαδῶς εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν
 τὸ ὄραμα τὸ Συλλίρειον, τὴν Στ ο ὑ α ρ τ ἡ γ Μ α ρ τ ἰ
 μὲ κᾶλλος γλώσσῃς ἀγάσων και στήχων γλαφυρότητα,
 προδίδουσαν τὴν βῆλλουσαν τοῦ πνευματος νόστηα.

Τοῦ Παρρακεουπόλου τὰ τραντακτὰ Ταξείδια
 πολὺβηκαν και πᾶν, και φέρτε μας τὰ ἴδια.
 Ἐβῆσαν τῶρα πάλιν εἰς ἔξοδον δευτέραν,
 τῆς πωληθείσης πρώτης και! ἄλα καλλεστῶν,
 ὁ δὲ Ρωμ ἡ ρ ε ἰ κ νίου πρὸς τὸ κοινὸν κρυπτόν
 πῶς ἔκδοσις θὰ γίνη τῶν Ταξείδιων και' εἰρητῶν.